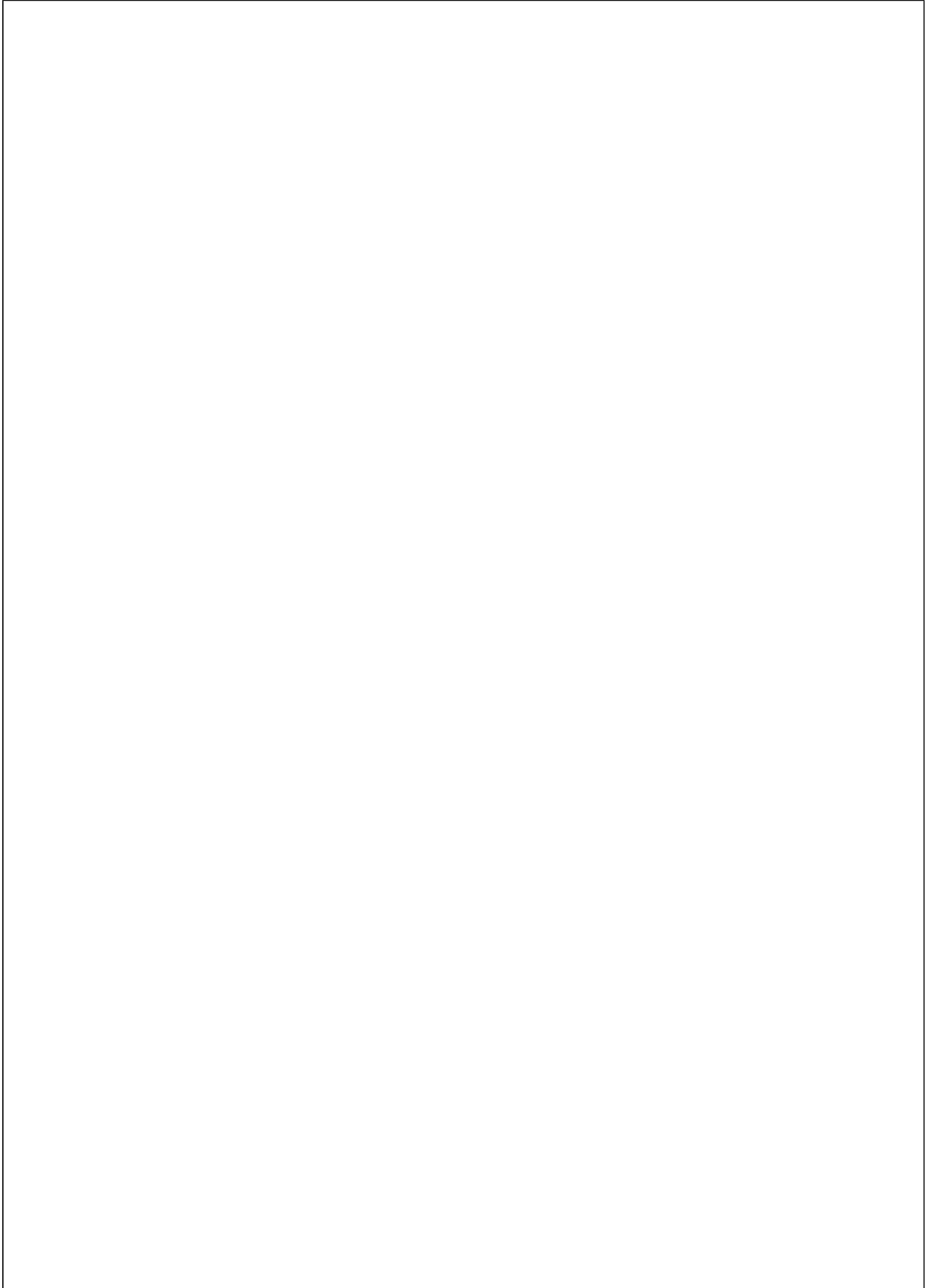

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/187366,Uroczystosci-pogrzebowe-Tadeusza-Bejta-Warszawa-28-czerwca-2023.html>

28.02.2026, 01:09

Uroczystości pogrzebowe Tadeusza Bejta - Warszawa, 28 czerwca 2023

28 czerwca 2023 r. w Warszawie odbyły się uroczystości pogrzebowe Tadeusza Bejta, powstańca warszawskiego i kuriera Komendy Armii Krajowej na Wołyniu i w Ankonie, żołnierza podziemia niepodległościowego i ofiary komunistycznych zbrodni.

28.06.2023

Tadeusz Bejt został aresztowany 28 września 1947 r. i skazany na śmierć przez komunistyczny Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie. Zamordowany w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie 11 lutego 1949 r. Szczątki Tadeusza Bejta odnalazł zespół Biura Poszukiwań i Identyfikacji Instytutu Pamięci Narodowej w 2013 r. na Cmentarzu Wojskowym na Powązkach w Warszawie, w kwaterze „Ł”. [Po identyfikacji jego nazwisko zostało ogłoszone podczas uroczystości wręczenia not rodzinom ofiar w Belwederze w Warszawie 22 lipca 2022 r.](#)

Ceremonia pogrzebowa rozpoczęła się Mszą Świętą w Parafii Rzymsko-Katolickiej p.w. św. Karola Boromeusza na Powązkach w Warszawie. Po nabożeństwie odbył się pogrzeb z wojskowymi honorami na Cmentarzu Powązkowskim.

W uroczystości uczestniczył dr hab. Krzysztof Szwagrzyk, zastępca prezesa Instytutu Pamięci Narodowej oraz Adam Siwek, dyrektor Biura Upamiętniania Walk i Męczeństwa IPN.

Dr hab. Krzysztof Szwagrzyk podkreślił, że w więzieniu na Rakowieckiej został uśmiercony wybitny Polak, patriota, bohater, człowiek wyjątkowej charyzmy i męstwa, wykonujący niezwykle misję, jak chociażby ta z wiosny 1944 r., kiedy udał się na Wołyn do sztabu 27 Wołyńskiej Dywizji Armii Krajowej.

- Człowiek, który bierze udział w Powstaniu Warszawskim, w zarupowaniu „Radosław” - batalionie „Czata 49”. Bierze udział w walkach na Woli, jest na Starym Mieście, przechodzi kanałami do Śródmieścia. Człowiek, który po wojnie nie zaprzestaje walki; udaje się do armii gen. Andersa do Ankon, wykonuje misję na rzecz polskiego państwa, tworzy ośrodek wywiadowczy i przerzutowy w Berlinie. Dzięki jego pracy uratowano z Polski wielu ludzi - oficerów AK, żołnierzy podziemia, którzy inaczej doświadczyliby w więzieniu śmierci. Dzięki niemu zostali uratowani. Człowiek, który został skazany na karę śmierci w roku 1948, a wcześniej porwany i przewieziony przez komunistyczne służby tutaj, do Warszawy, na ulicę Rakowiecką. W poniedziałek, 13 maja 2013 r. na nieodległej „powązkowskiej Łączce” odnaleźliśmy jego szczątki na niewielkiej głębokości około jednego metra, rzucone twarzą do ziemi, a na nich charakterystyczny znak, który pozostaje po zbrodniach komunistycznych - ślad po strzale w potylicę. Odnaleźliśmy także w jego głowie małą pistoletową pocisk, który zakończył jego młode życie (26 lat). Pocisk, zamiast przynależnego mu krzyża Virtutti Militari - to go spotkało w systemie komunistycznym za jego zasługi dla Polski

- mówił podczas uroczystości wiceprezes IPN.

Ks. Tomasz Trzaska podkreślił podczas homilii, że Tadeusz Bejt był bardzo młody, gdy zaczął prowadzić swoją działalność dla niepodległej Polski. „16 letni Tadeusz musiał zadać sobie pytanie, które postawił przed nim świat: »Czy będziesz walczył o niepodległość Polski? Czy

będziesz walczył z niemieckim, a potem sowieckim okupantem?«. 16-latek nie miał wielkiego wyboru, ale też nie pozostaje obojętny, jest świadomy”.

Karol Świątorzecki, siostrzeniec ofiary, przypomniał, że po śmierci Tadeusza na prośbę jego matki o wydanie zwłok syna z komunistycznego więzienia usłyszała: „My zwłok bandytów nie wydajemy i żadnych jego rzeczy”.

Tadeusz Bejt spoczął z honorami na Cmentarzu Powązkowskim w Warszawie w rodzinnym grobie, obok swojej matki Anny Bejt i siostry - powstańczej sanitariuszki Marii Nitowskiej. Biuro Upamiętniania Walk i Męczeństwa IPN przeprowadziło renowację grobu, na pomniku nagrobnym została zamontowana nowa tablica inskrypcyjna.

* * *

Tadeusz Bejt 1923 - 1949

Tadeusz Bejt

Urodził się 20 maja 1923 r. w Mąkolinie w pow. plockim. W okresie okupacji należał do AK, pełniąc funkcję kuriera. Walczył w powstaniu warszawskim w zgrupowaniu

„Radosław” w batalionie „Czata 49”. Po jego upadku został osadzony w Pruszkowie, a następnie w obozach na terenie Niemiec. W maju 1945 r. powrócił do Polski. We wrześniu 1946 r. nawiązał kontakt z oficerem wywiadu II Korpusu i po przedostaniu się na teren alianckich stref okupacyjnych rozpoczął w październiku 1946 działania mające na celu stworzenie komórki wywiadowczej z siedzibą w Berlinie. Organizował drogi kurierskie i punkty przerzutowe na granicy polsko - niemieckiej dla osób ściganych przez komunistyczny aparat bezpieczeństwa oraz członków rodzin żołnierzy II Korpusu. Współpracował z prowadzącym działania wywiadowcze na rzecz II Korpusu na terenie Polski rtm. Witoldem Pileckim. Został zatrzymany w swoim mieszkaniu w Berlinie pod koniec września 1947 r. Skazany przez Wojskowy Sąd Rejonowy w Warszawie 18 listopada 1948 r. na karę śmierci. Wyrok wykonano 11 lutego 1949 r. w więzieniu przy ul. Rakowieckiej w Warszawie.

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)